

Київський спецвипуск

ЯК ЗМІНИТИ КРАЇНУ, НЕ ЗМІНЮЮЧИ КОНСТИТУЦІЮ

Наша головна місія — змінити країну. Наша команда підтримає кандидата в президенти, який буде готовий разом з нами втілювати наші ідеї. Якщо такої людини не виявиться — ми готові висунути лідера Громадського руху «Рідна країна» Миколу Томенку кандидатом на посаду Президента України.

Реалізувати проект розвитку України як сильної, незалежної, успішної держави спроможна тільки українська влада, яка поділяє і втілює українські світоглядні цінності.

Саме тому Громадський рух Миколи Томенка «Рідна країна» ініціював суспільну дискусію щодо проекту концепції «Український президент-2019».

Місія «Український Президент-2019» повинна базуватися на українських світоглядних засадах, котрі сповідує кандидат. Це має бути Президент, який шанує, зберігає і втілює українські національні цінності, історичні та ментальні традиції. Той, чия кандидатура не лобюватимуть жодні іноземні політичні чи фінансові кола та бізнес-угруповання. Президент України повинен обиратися в Україні, а не у Вашингтоні, Брюсселі чи Москві.

Стратегією мають бути україноцентризм і європрагматизм.

Програма повинна ґрунтуватися на ідеї творення конкурентної національної економіки,

що спирається на малий і середній бізнес. Олігархічний і сировинний типи економіки мають залишитися в минулому.

Команда повинна не лише бути презентована під час виборчої кампанії, а й публічно вести кампанію пліч-о-пліч з кандидатом у Президенти.

Майбутнім кандидатам наша команда пропонує тест на відповідність місії Українського Президента. Конституція України передбачає два терміни перебування Президента на його посаді. Але кандидат може взяти на себе зобов'язання перебувати на посаді не більше одного терміну. Не витратити перший термін на те, щоб залишитися при владі на другий, а з першого дня працювати для України.

Внаслідок того, що Президент усіма засобами намагається перетягнути «владну ковдру» на себе, Україна, юридично парламентсько-президентська, фактично стала президентською республікою.

Нині ключові кандидати в президенти поділилися на два «табори». Один з них —

прихильники німецької моделі парламентської республіки, де головними є парламент і канцлер (ВО «Батьківщина», Народний фронт, Опозиційний блок). Другий табір — шанувальники сильної президентської республіки турецького зразка (Громадянська позиція, Радикальна партія О.Ляшка). В обох випадках така «реконструкція» потребує щонайменше 2-3 роки часу і багатомільйонних бюджетних вливань — адже треба буде ухвалити кардинальні зміни до Конституції та велику кількість законів.

Ми переконані, що це хибний шлях, який призведе до чергової боротьби між Президентом і парламентом за створення посади канцлера чи авторитарного президента. Часу на це немає: країна повинна розвиватися, а не поринати у політичні чвари.

Микола ТОМЕНКО, лідер партії «Громадський Рух «Рідна країна»

ЯК СТВОРИТИ ПАРЛАМЕНТСЬКО-ПРЕЗИДЕНТСЬКУ РЕСПУБЛІКУ ЗА 100 ДНІВ?

Це можливо зробити без внесення змін до Конституції та в стислі терміни. Чинний Регламент Верховної Ради України дозволяє з допомогою законодавчих змін створити дієву парламентсько-президентську республіку впродовж 100 днів.

ПРЕЗИДЕНТ ЯК ГЛАВА ДЕРЖАВИ

1.Адміністрація Президента України

За Конституцією України та відповідним Положенням, це постійно діючий допоміжний орган. Тобто — допомагає Президенту в його роботі.

Насправді: керівництво Адміністрації Президента вступає у відносини з Урядом, Верховною Радою, місцевою владою; визначає кадрову політику; впливає на діяльність судів та ухвалення рішень парламенту.

Адміністрація Президента повинна бути і юридично, і фактично допоміжним органом — патронатною службою чи Секретаріатом Президента України. Її керівництво не має права чинити вплив на інші органи влади.

Необхідно:

Ухвалити закон про Адміністрацію (Секретаріат) Президента, який би врегулював повноваження цього органу як патронатної служби, чітко встановив вичерпний перелік функцій та повноважень і самої служби, й її керівництва, щоб унеможливити втручання Адміністрації (Секретаріату) Президента України у діяльність органів влади, місцевого самоврядування, всіх інших інститутів.

Продовження на 2-й шпальті

Рейтинг марнотратства київської влади

Громадський рух «Рідна країна» в рамках свого проекту #Нашбюджет — під громадський контроль не раз аналізував, наскільки доцільно витрачаються бюджетні кошти, зокрема, в столиці...

Читайте на 3 шпальті

«Рідна країна» відроджує національні традиції

В Золотоніському районі поблизу села Благодатне 6 липня відбулися ювілейні зажинки. Їхнім ініціатором вкотре став фонд Миколи Томенка «Рідна країна»...

Читайте на 4 шпальті

Продовження. Початок на 1-й шпальті

2. Консультативно-дорадчі органи при Президентіві України

Немає жодної публічної інформації – в тому числі на офіційному сайті Президента – про діяльність консультативно-дорадчих органів та її результати (за винятком Національної ради реформ).

Отже, за гроші Держбюджету Президент створює консультативно-дорадчі органи, чії принципи та результати діяльності, фінансування і витрати нікому не відомі. Тобто їхня користь дорівнює нулю.

Необхідно:

Ухвалити нормативно-правові акти, які впорядкують створення і діяльність консультативно-дорадчих органів при Президентіві України, забезпечать прозорість та ефективність їхньої роботи.

3. Неконституційна практика доручень органам виконавчої влади

На офіційному сайті Президента України постійно ідеться про

Необхідно:

Внести зміни до Закону України «Про Центральну виборчу комісію», які визначатимуть терміни внесення подання Президента України про призначення на посаду членів Комісії; дії Верховної Ради України в разі ухилення Президента України від формування Центрвиборчкому; заборону членові ЦВК, строк повноважень котрого завершився, брати участь у засіданнях Комісії, розгляді інших питань, що належать до її компетенції, та ухваленні рішень.

Ухвалити Закон «Про опозицію» та внести зміни до Закону України «Про Центральну виборчу комісію» стосовно порядку формування ЦВК – в такий спосіб, щоб враховувались пропозиції депутатських фракцій і груп, та забезпечувалася рівність прав коаліції та опозиції щодо формування складу Комісії.

5. Незалежність правоохоронних органів України

Зі створенням в Україні Національного антикорупційного бюро (НАБУ) та Державного бюро

ЯК ЗМІНИТИ КРАЇНУ, НЕ ЗМІНЮЮЧИ КОНСТИТУЦІЮ

Президент України гальмує вступ у силу законів, не вигідних для нього, його бізнес-партнерів чи фінансово-політичних груп.

Необхідно:

Ухвалити закон «Про законодавчу діяльність», який визначатиме порядок набуття чинності законів та унеможливуватиме практику зволікання з введенням в дію ухвалених законів.

7. Імпічмент Президента України

Конституція України передбачає усунення Президента з його посади у разі вчинення ним державної зради чи іншого злочину та визначає порядок

згідно зі змінами до закону «Про державну службу», ухваленими в першому читанні 2016 р., кандидатури голів місцевих адміністрацій визначає не Кабмін, а комісія, створена Президентом України.

Отже, Президент України намагається – всупереч Конституції – взяти місцеву виконавчу владу під свій цілковитий контроль.

Необхідно:

Скасувати зміни до закону «Про державну службу», якими кандидатури майбутніх голів місцевих адміністрацій (МДА) визначає комісія, створена Президентом України, а також ті, якими голови МДА, їхні

Як створити парламентсько-президентську республіку за 100 днів

доручення Президента: Раді національної безпеки і оборони, Службі безпеки України, навіть Кабінетові Міністрів.

Отже, Президент України, всупереч Конституції, намагається підмінити вищий орган виконавчої влади чи підпорядкувати його собі. Цій меті слугує і проведення нарад членів Уряду в приміщенні Адміністрації Президента, чим порушується принцип розмежування повноважень Президента та Уряду.

Необхідно:

Запропонувати Президентіві України переглянути Указ «Про порядок організації та здійснення контролю за виконанням указів, розпоряджень і доручень Президента України» від 19 лютого 2002р. щодо актів Президента, не передбачених Конституцією України.

Вимагати припинення практики проведення неконституційних «нарад» в Адміністрації Президента України: засідання Кабінету Міністрів мають проводитися в будівлі Уряду, а засідання керівництва парламенту та парламентських фракцій – у приміщенні Верховної Ради.

4. Формування складу Центральної виборчої комісії

Президент України протягом тривалого часу ухилявся від формування ЦВК. Члени Комісії, чий термін перебування на посаді завершився, продовжували здійснювати свої повноваження. Тож будь-яке рішення ЦВК могло бути оскаржене через його нелегітимність.

Законодавство не визначає, як діяти в разі ухилення Президента від подання кандидатур членів ЦВК до Верховної Ради, що дозволяє Президенту маніпулювати з формуванням Центрвиборчкому.

розслідувань (ДБР) Президент отримав не передбачене Конституцією право призначати керівників цих органів (ст. 6 Закону України «Про національне антикорупційне бюро України» та ст.11 Закону України «Про державне бюро розслідувань»).

Аналогічну норму містить і Закон України «Про державну прикордонну службу України», згідно з яким Голову служби призначає Президент України.

Необхідно:

Внести до законів «Про національне антикорупційне бюро України», «Про державне бюро розслідувань» та «Про державну прикордонну службу України» відповідні зміни щодо порядку призначення керівництва НАБУ та ДБР, оскільки до повноважень Президента, за Конституцією, не належить призначення керівників цих органів.

6. Зволікання з підписанням законів та вето Президента

Президент України протягом 15 днів після отримання закону, ухваленого Верховною Радою, зобов'язаний його підписати та офіційно оприлюднити або повернути зі своїми вмотивованими пропозиціями до Верховної Ради для повторного розгляду. Якщо Президент України протягом встановленого терміну не повернув закон для повторного розгляду, він вважається схваленим і має бути підписаний та офіційно оприлюднений.

Конституцією (ст.106) також передбачено право вето Президента щодо прийнятих Верховною Радою України законів.

Однак Президент, систематично порушуючи вимоги Конституції, не ветує і не підписує закони. Ухвалені Верховною Радою закони, якщо вони не влаштовують Президента, роками лежать в Адміністрації. Отже, нехтуючи вимогами Конституції,

проведення процедури імпічменту.

Однак відсутній закон, який регулює порядок створення та діяльності Тимчасової слідчої комісії, тож провести процедуру імпічменту Президента неможливо.

Необхідно:

Ухвалити Закон України «Про тимчасові слідчі комісії, спеціальну тимчасову слідчу комісію і тимчасові спеціальні комісії Верховної Ради України».

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ ЯК ВИЩИЙ ОРГАН ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

8. Урядова коаліція та опозиція

Коаліція депутатських фракцій у Верховній Раді формує виконавчу владу – Кабінет міністрів – та вносить Президентіві кандидатури Прем'єр-міністра і членів Уряду. Отже, в парламентсько-президентській республіці має діяти урядова – а не президентська – парламентська більшість (коаліція), яка відповідає за втілення програми діяльності Уряду.

Від 2010р. порядок формування коаліції, діяльність коаліції та опозиції не регулюються жодним законом.

Необхідно:

Ухвалити закон «Про опозицію».

Повернути до тексту Регламенту Верховної Ради України главу 12, яка унормувувала діяльність парламентських коаліцій та опозиції.

9. Місцеві державні адміністрації

Згідно зі ст.118 Конституції України, голів місцевих держадміністрацій призначає та звільняє з посад Президент України за поданням Кабінету Міністрів. Голови адміністрацій відповідальні перед Президентом і Кабінетом Міністрів, а підзвітні та підконтрольні – Кабінетові Міністрів.

перші заступники та заступники позбавлені статусу державного службовця.

Законодавчо унормувати роль Президента у призначенні голів МДА, звівши її до перевірки відповідності кандидатур вимогам законодавства: громадянство; законність проведення конкурсу Комісією з питань вищого корпусу державної служби.

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ СУДОВОЇ ГІЛКИ ВЛАДИ

10. Невиконання рішень Конституційного Суду України

Впродовж 10 років влада не зважає на рішення Референдуму та Конституційного суду. Верховна Рада і Президент України, який є гарантом додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина, – відверто ігнорують вимоги Конституції України щодо народного волевиявлення у вигляді референдуму та рішення Конституційного Суду.

Стаття 98 Закону України «Про Конституційний Суд України» передбачає, що за невиконання рішень та недотримання висновків Суду настає відповідальність згідно із законом. Отже, рішення Конституційного Суду України є обов'язковими до виконання, але процедури виконання та конкретної відповідальності за невиконання закон не передбачає.

Необхідно:

Внести зміни до Закону України «Про Конституційний Суд України», якими передбачити процедуру виконання рішень Суду та відповідальність за невиконання.

Ухвалити закон «Про Всеукраїнський та місцеві референдуми», який би містив норми про порядок введення в дію рішень Всеукраїнського референдуму.

Рейтинг марнотратства київської влади

Громадський рух «Рідна країна» в рамках свого проекту **#Нашбюджет — під громадський контроль** не раз аналізував, наскільки доцільно витрачаються бюджетні кошти, зокрема, в столиці. От і нині пропонуємо увазі киян **«рейтинг марнотратства»** міської влади.

Відкривають список суми фінансування комунальних та «супер-популярних» засобів масової інформації.

В лютому 2018 р. було на **44,9 млн грн.** збільшене бюджетне фінансування комунальних ЗМІ. В межах міської цільової програми «Київ інформаційний» кошти отримує телекомпанія «Київ», радіостанція «Голос Києва» та газета «Вечірній Київ».

Для порівняння: у 2017 році бюджетне фінансування цих «медійних велетнів» становило **60,75 млн. грн.**, а в 2018 р. — **105,69 млн. грн.**

Цікава подробиця: на висвітлення діяльності Верховної Ради України через засоби телебачення і радіомовлення, фінансову підтримку видання газет «Голос України» та «Урядовий кур'єр» Державним бюджетом України на 2018 рік передбачено 61,55 млн. грн. та 4,36 млн. грн. відповідно. Тобто, **Київська міська влада витрачає на утримання своїх засобів масової інформації, а фактично на власний піар, більше коштів, ніж законодавча та виконавча влада України разом.**

Друге місце рейтингу: міст сумнівної необхідності.

Під виглядом турботи про мешканців та гостей столиці, влада планує побудувати пішохідний міст довжиною 222 метри від Володимирської гірки (поблизу колони Магдебурзького права) до парку «Хрещатий». На спорудження мосту тільки у 2018 р. бюджетом **передбачено 80 млн. грн.**, а вартість лише проектування становить **2,6 млн. грн.**

Що з приводу цього будівництва думають кияни? А їх ніхто не питає! Коли відбувався конкурс на кращий проект? А його ніхто не проводив!

На третьому місці — флагшток Державного прапора.

Наприкінці грудня 2017 р. в системі публічних закупівель ProZorro було

оголошено тендер на встановлення флагштока Державного прапора України на території Меморіального комплексу «Національний музей історії України у Другій світовій війні» — з очікуваною вартістю **47,5 млн. грн.**

Після того, як про цю нічогеньку обладнання стало відомо широкому загалові, тендер скасували. Проте, за інформацією замовника тендеру — КП «Спецжитлофонд» — розробка проектно-документації на цей об'єкт триває. Що однозначно свідчить про нестримне прагнення таки освоїти смачненькі 47,5 млн. з бюджету.

Четверте місце: оформлення Києва до Ліги Чемпіонів.

Не новина, що організація та проведення масових спортивних заходів зазвичай є справою збитковою. Щоб бюджет міста не страждав, в інших країнах для фінансування таких подій намагаються залучити якомога менше бюджетних коштів і якомога більше — спонсорських. Київ витратив на проведення фіналу Ліги Чемпіонів аж **25 млн. грн.** Для чиновників-мільйонерів та їхніх друзів-олігархів це взагалі не гроші. А дивися ж, спонсорів не знайшлося — кошти «вийняли» з бюджету. Крім того, на капітальний ремонт стадіону НСК «Олімпійський» до фінального матчу Ліги чемпіонів витратили ще **102 млн. грн.** бюджетних коштів.

П'яте місце: в'їзні знаки на околицях Києва.

Рішення ухвалене розпорядженням КМДА від 21.07.2017 № 207 «Про встановлення на в'їздах у місто Київ в'їзних знаків». Без того, щоб порадитися з громадськістю чи бодай обговорити в депутатському середовищі. Загальна вартість будівельних робіт на трьох об'єктах — **9,47 млн. грн.**

А тепер — ближче до самих шедеврів архітектурно-дорожнього мистецтва. Три фігури, об'єднані в композицію «Княгиня Ольга» (центральна — 18 метрів) на в'їзді до Києва з Житомирської траси. 3-метрові літери «Київ» та нібито зображення Архистратига Михаїла — з боку Борисполя. Гігантський «Князь Володимир» прикрасить в'їзд до столиці з боку Одеської траси.

На мій запит з КМДА відповіли, що замовником робіт є Комунальне підприємство «Інженерний центр» виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації); проектні роботи зі встановлення знаків виконані генеральним проектувальником ТОВ «Архітектурна Реноваційна Група».

Мету встановлення цих витворів сумнівної мистецької цінності мер Віталій Кличко з усією безпосередністю прокоментував журналістам так: «У Берліні — ведмідь на всіх в'їздах. Заїжджаєш в Бремен — бачиш «Бременських музикантів»... А коли заїжджаємо в місто — бачимо тільки маленьку табличку... Вибачайте, але це столиця, багатомільйонне місто. І тому я дав завдання архітекторам розробити знаки, які символізуюватимуть велику силу Києва».

Але, але...

Виходить, що на утримання кому-

нального транспорту, що нині перебуває в аварійному стані, київська влада коштів не має, тому «змушена» піднімати вартість проїзду. А от на такі дорожньо-архітектурні «шедеври», які дотепні кияни вже охрестили «лякачками», та на утримання ЗМІ, чие завдання — повідомляти майбутнім виборцям про чергові «перемоги та здобутки» столичних очільників, — кошти в бюджеті є й витрачаються вельми спритно.

Тож на тлі економічних та соціальних проблем таке марнотратство виявляє не чим іншим, як освоюванням чиновниками бюджетних коштів у власних кишенях.

А може, рухаючись повз оці «в'їзні знаки», ви так розчулитесь турботою влади, що й забудете: сплатити за проїзд вже слід за новими тарифами?..

Олександр ФЕДОРЕНКО, голова Київської міської організації партії «Громадський рух Миколи Томенка «Рідна країна»

Кияни готові підтримати на виборах команду «Рідної країни»

Про це свідчить опитування, яке провели учасники громадського проекту «Українське демократичне коло» 31 травня — 6 червня 2018р. серед дорослих містян. Результати претендують на досить високу об'єктивність, оскільки населення десяти київських районів представлено пропорційно. Опитано було 625 респондентів віком від 18 років за місцем їхнього проживання. Статистична похибка не перевищує 3,9%.

Більшість киян (**61,4%**) вважають, що загалом усе, що відбувається сьогодні в столиці, рухається у неправильному напрямі. 22,6% опитаних дотримуються протилежної думки, 16% — не визначилися.

Не схвалюють діяльності київської міської влади на чолі з Віталієм Кличком **53,1%** опитаних, тоді як схвалюють 34,6%, вагалися з відповіддю 12,3%. Варто зазначити, що недовіра киян до нинішнього столичного очільника та його «команди забудовників» неухильно зростає: на виборах міського голови 2014р. В.Кличко переміг з результатом

57,46%, отже, його рейтинг за 4 роки знизився мало не на 25%.

Якби вибори мера Києва відбулися на початку червня, «п'ятірка» лідерів виборчих перегонів виглядала б так: Віталій Кличко (Блок Петра Порошенка «Солідарність») — 29,8%; **Микола Томенко (Громадський рух «Рідна країна») — 10,2%**; Володимир Бондаренко (ВО «Батьківщина») — 6,7%; Борислав Береза (ПРГ) — 5,6%; Сергій Гусовський («Самопоміч») — 3,2%. Отже, постала б необхідність проводити другий тур виборів. А за перемогу змагались би **Микола Томенко і Віталій Кличко.**

Слід сказати, що Громадський рух Миколи Томенка «Рідна країна» впевнено долає прохідний бар'єр 5% і на виборах Київської міської ради. Мешканці столиці віддали б свої голоси за представників ВО «Батьківщина» (11,8%), партію «Слуга народу» (9,9%), БПП «Солідарність» (8,8%), партію «Громадянська позиція» (7,4%), **Громадський рух Миколи Томенка «Рідна країна» (6,1%).**

Якби парламентські вибори

відбулися на початку червня, найбільшу прихильність київські виборці виявили б до ВО «Батьківщина» (Ю. Тимошенко) — 13,6%; партії «Слуга народу» (В.Зеленський) — 10,4%; БПП «Солідарність» — 7,8%; партії «Громадянська позиція» (А.Гриценко) — 7,4%; **Громадського руху Миколи Томенка «Рідна країна» — 5,8%**; об'єднання «Самопоміч» (А.Садовий) — 5,1%.

Якби на початку червня відбувалися вибори Президента України, картина перегонів виглядала б таким чином:

13,4% всіх опитаних підтримали б Юлію Тимошенко; 8,8% — Петра Порошенка; 8,8% — Володимира Зеленського; 8,2% — Анатолія Гриценка; 5,8% — Святослава Вакарчука; **4,6% — Миколу Томенка**; 4,2% — Вадима Рабіновича; 4,0% — Андрія Садового; 3,7% — Олега Ляшка; 3,2% — Юрія Бойка.

Насамкінець — дві ремарки. Досить, на нашу думку, суттєвих.

Перша: понад 20% киян на час опитування не визначилися щодо «свого»

кандидата на посаду міського голови та політичної сили, яку підтримуватимуть на виборах Київської міської ради. Близько 18% вагалися з вибором партії, за яку голосуватимуть на парламентських виборах, і понад 14% — з вибором гідного кандидата в президенти України. Тобто, у майбутніх учасників виборчих перегонів є ще час як для нарощування електоральних «м'язів», так і для остаточного псування репутації — кому що ближче.

Друга: киянам під час опитування, крім усього іншого, було запропоновано висловитися щодо найбільш прийнятної для України форми державного правління. 40,5% респондентів однозначно підтримали парламентсько-президентську. Тож позиція Громадського руху Миколи Томенка «Рідна країна» стосовно необхідності перетворення України на парламентсько-президентську республіку не лише юридично, а й фактично, і то не змінюючи Конституцію та у стислі терміни — за 100 днів — не тільки реалістична, а й спирається на думку переважної частини українців.

«Рідна країна» відроджує національні традиції

В Золотоніському районі поблизу села Благодатне 6 липня відбулися ювілейні зажинки. Їхнім ініціатором вкотре став фонд Миколи Томенка «Рідна країна».

Дійство почали, за українським зажинковим звичаєм, молитвою та обрядовими піснями.

Традиційно в Центральній Україні жнива розпочинали за тиждень до свята Петра і Павла та обов'язково в «жіночі» дні: середу, п'ятницю чи суботу. У святковому одязі, з серпами й косами, люди виходили в поле на зажинки, або Свято першого снопа. Священик благословляв роботу і перший сніп, просив у Бога доброї врожаю. Зажинали під обрядові пісні та примовляння.

Жнивувати цього року запросили Федерацію біатлону України. Микола Томенко подякував за активну участь виконавчому директору Федерації Мирославу Грабовецькому, в недавньому минулому - капітанові національної збірної України з біатлону В'ячеславу Деркачу та призерці чемпіонатів Європи Яні Бондар, яку разом з народною артисткою України Жанною Боднарчук обрали почесними жницями.

Представники Національного Реєстру Рекордів України на чолі з його президентом Валентином Щербачовим зафіксували рекорд – понад 65 женців у одній локації.

«Спортивних рекордів фіксував тисячі. Але сьогоднішній мене вразив. Це оптимістичний рекорд і зрозумілий по-людськи кожному українцеві, – говорить Валентин Щербачов. – Коли ти живеш на цій землі, то маєш ставитися до неї з повагою, повертаючи те, що береш від неї. Цей рекорд наймасовіших зажинків справді унікальний, не знаю, хто його й перевершить».

Хіба Микола Томенко з черкащанами зійдуться і наступного року».

В історії відродження прекрасної національної традиції цьогорічні зажинки стали ювілейними – десятими. Ініціатор дійства Микола Томенко наголосив, що основна його ідея – об'єднати на Святі першого снопа і містян, і мешканців села. Адже від урожаю залежить життя країни.

«Традицію було започатковано «Рідною країною» у 2006 році. Один із засновників – нинішній голова Черкаської обласної партійної організації Володимир Гресь. Відтоді на цьому полі побувало багато зірок спорту, акторів, співаків, – тих, хто прагне долучитися до української культури», – розповів Микола Томенко.

Лідер «Рідної країни» підкреслив, що цього року учасники зажинків не лише вчилися працювати на ниві, а й стали рекордсменами: «Ми звернулися до Національного Реєстру Рекордів України, щоб встановити рекорд під назвою «Наймасовші зажинки на одному полі». Але основна ідея – відродити призабуту національну традицію, яка єднати українців. Цього дня, коли починалися жнива, всі виходили на поле. Вважалось за велику честь косити в перших лавах. Енергія позитиву, що лине від поваги до праці, до української молитви, – дуже допомагає. Сподіваюся, що ми посприями доброму врожаєві».

Валентина РІЗНИК

Тарас Шевченко: «Діла добрих оновляться, діла злих загинуть...»

Влада воювала з Тарасом Шевченком завжди. Імперська російська – цілком реально і предметно: Поета мордували в казематах, запроторювали в солдати й на заслання.

Коли Господь покликав Шевченка до себе, щоб помолитися за Україну – тодішні владці зітхнули полегко і з тої полегкості навіть дозволили перепоховати Тараса Григоровича за його заповітом – «на Вкраїні милій».

Більшовики Кобзаря ненавиділи не менше за своїх недавніх господарів, а боялися певне що й більше. Розуміючи, яку неперепутну роль відіграє й відіграватиме Тарас Григорович у світогляді поколінь українських патріотів, вони заповзялися «перелицьовувати» образ нашого генія на власний копил, перетворювати Шевченка візуально – на похмурого, непривітного дідугана в кожусі та шапці-бирці, ментально – на однобічного «борця проти царату». Втім ці намагання мало що дали: про це свідчить постійна боротьба радянської влади і з самим Шевченком, і з носіями Шевченкових Правди та Волі.

У незалежній Україні, що про неї так мріяв Кобзар, повинно було би все стати на свої місця. Однак – фігуранти змінилися, ментальність збереглася. Влада незалежної України так само боїться Тараса Шевченка, як і попередники. Це не лише про невігласа Януковича, котрий назвав Шевченка «культовою постаттю Російської імперії».

Це – значно більшою мірою – про нинішніх владців, бо вони сунули до кабінетів на Печерських пагорбах під Шевченковими хоругвами і з його крилатими висловами на устах. Вони й нині, запнувши огрядні черева вишиванками, намагаються про людське око

вдавати з себе шевченколюбів. А тим часом – упродовж 5 років свого владарювання жоден із цих «державців» не відвідав ні Канів, ні Керелівку, ані Моринці, не заклопотався станом шевченківських пам'ятних місць.

Громадський рух Миколи Томенка «Рідна країна» та Фонд «Рідна країна» показали, як можна творити український світ без жодної бюджетної гривні. І от до масштабного проекту «Твій Шевченко», що триває

не один рік і має у своєму доробку чимало потужних акцій, додалася ще одна добра справа: відновлення народного музею – Тарасової світлиці – в Каневі.

«Є в нашій команді «Рідної країни» така традиція – виконувати свої обіцянки. От і у справі оновлення і перекриття першого народного музею – Шевченкової світлиці у Каневі – ми виконуємо свій український і громадянський обов'язок: допомогли у придбанні очерету та організації робіт для перекриття хати. Бо творчість Шевченка, його ідеї та ідеали треба знати, вивчати й шанувати, а не використовувати його ім'я для шоу та заробітчанства», – зазначив лідер Громадського руху «Рідна країна» Микола Томенко під час толоки, що її провела команда «Рідної країни».

Олена БОНДАРЕНКО

